

Διὰ καλῆς προσαρμογῆς τοῦ τηλεφώνου ὡς καὶ δι' ἀρμοδίας συστάσεως τῶν τῆς ἡλεκτρικῆς συστοιχίας στοιχείων καὶ τέλος δι' ἰσχυροῦ μικροφώνου ἀρκεῖ ἡ προσέγγισις τῆς πρώτης συσκευῆς πρὸς τὴν τελευταίαν ἵνα παραγάγῃ τὸν τόνον. Ἐὰν ᾖ δὲ μεταβληθῇ ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσις τῶν ὀργάνων, ὁ τόνος ποικίλλει, ὃν τρόπον καὶ ὅταν τὸ ἐπιστόμιον τῆς ἀκουστικῆς σύριγγος ὑπὸ γωνίαν, μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς 90 μοίρας, ἀποσπασθῇ τοῦ ἐπιστομίου τοῦ μικροφώνου. Ἐὰν μεταξὺ τῶν δύο ἐπιστομίων παρεισαχθῇ σωλὴν ἐκ χαρτοῦ, χαρτονίου ἢ καὶ λεπτοῦ ξύλου ὁ τόνος παραδόξως ἐνισχύεται καὶ ὅταν ᾖ οἱ σωλῆνες εἶναι κεκλιμένοι. Ὁ ἦχος δύναται νὰ μεταδοθῇ εἰς ἀποστάσεις, οἷα ἡ ἀπὸ Βιέννης εἰς Πράγαν καὶ ἀπὸ συνδρομητοῦ εἰς συνδρομητήν. Ἐκαστον ὄργανον ἔχει ἴδιον τόνον, ὅστις, καλῶς διηυθετημένου ὄντος τοῦ ὀργάνου, ἀποβάλλει ἁρμονικώτατος καὶ ἰσχυρὸς, εἰς τρίπον ὥστε κατόπιν μικρῆς ἀσκήσεως, δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ἂν τὸ ὄργανον ἦν καλῶς διηυθετημένον ἢ οὐ.

Ἐκ τῶν μικρῶν ᾗδὲ τούτων ὑποδείξεων καταφαίνεται ὅτι ἡ σπουδαία ἀπὸ τῆς ἀνακάλυψις δύναται καὶ πρακτικῆς νὰ τύχῃ χρησιμοποίησις. Καὶ πρῶτον ἐκαστὴ ἀκουστικὴ σύριγξ διευθετεῖται κατὰ τὸν μᾶλλον κατάλληλον δι' αὐτὴν τρόπον, διὰ τῆς χρησιμοποίησεως δὲ δύο τοιούτων ἀπὸ κοινῶν παράγεται ἁρμονικὴ συμφωνία. Τοῦτο σπουδαϊκότατον τυγχάνει ἐν τῇ πρακτικῇ χρήσει, διότι ἡ ὕψις τῆς τῆς ἀκοῆς αἰσθησεως κατὰ τὴν τηλεφωνήσιν ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τῆς καταστάσεως τοῦ δεχομένου τὸ τηλεφώνημα ὀργάνου. Πρὸς τοῦτοις δι' αὐτοῦ περιττὰ ἀποβαίνουσι καὶ πάντα τὰ συμπληρωματικὰ κατὰ τὴν τηλεφωνήσιν βοηθήματα. διότι ἀπλῆ κίνησις μοχλοῦ ἀρκεῖ. ἵνα θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ τηλεφώνον τοῦ δεχομένου τὸ τηλεφώνημα σταθμοῦ ἢ δὲ ἀκουσμένη φωνὴ τοσοῦτον ἰσχυρὰ ἀποβάλλει, ὥστε καθίσταται ἀκουστὴ κατὰ μῆκος πολλῶν ὁματιῶν καὶ διαδρόμων.

Ἐπὶ τέλους διὰ τοῦ ἀνωτέρου τρόπου δύνανται ν' ἀναπαρχωθῶσι καὶ μουσικὰ τεμάχια τοιοῦτο τηλεμικροφωνικὸν ἁρμονικὸν ὄργανον. διὰ συσκευῶν ποικίλλων ἔχοντων τὴν ὡς πρὸς τὸν ἦχον διευθετήσιν δὲν θὰ ἐνεπαίει μικρὰν ἐντύπωσιν, ὅταν μάλιστα ληθῇ ταίτοχρονως ὑπ' ὅψει ἡ ἀπλότης τῆς κατασκευῆς. Τοιοῦτο μουσικὸν ὄργανον σκέπτεται νὰ ἐκθέσῃ ἐν Σικάγῳ ὁ τὴν ἀνακάλυψιν ποιησάμενος κ. Λέκσερ.

ΙΑΤΡΙΚΑ.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Εἰς τῶν συνεργατῶν τῆς Ἀστροπῆς ἔτυχεν ἐσχάτως συνεντεύξεως μετὰ τριῶν τῶν κυριωτάτων γάλλων ἰατρῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀναφερομένην ἐν Ρωσίᾳ ἀνακάλυψιν θεραπείας τοῦ καρκίνου. Κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις ληφθεῖσα ἐκθεσίς, ὁ διδάκτωρ Πάτσερ τῆς Μόσχας ἐθεράπευσε δύο κυρίας, παχύνσας ἐκ τοῦ νοσήματος, μεταβάσας δὲ παρὰ τῷ Πάτσερ τῇ 10]22 ἰουλίου καὶ ὑποβληθείσας ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως εἰς λουτρὸν ἐκ θετικῶν ἀτμῶν. Αἱ δύο ἀθηνεῖς αὐτοῦ μετέβαινον παρ' αὐτῷ δις τῆς ἐβδομάδος μέχρι τῆς 24]5 αὐγούστου, τοῦτέστιν ἐκαστὴ ἐποιήσατο τέσσαρα ἀκριβῶς λουτρά καὶ ᾗδὲ ἀναφέρονται ὡς πληρέστατα ἀναρρώσασαι, μολοντοὶ προηγουμένως οἱ ἱατροὶ παρήτησαν αὐτὰς ὡς ἀνιάτους. Λέγεται ὅτι μία τῶν κυριῶν τούτων ἀνέκει εἰς τὴν ρωσικὴν αὐλὴν καὶ τὸ τηλεγράφημα, ὅπερ ἦγγειλε τὴν θαυμασίαν θεραπείαν προσετίθει ὅτι ὁ Τσάρος ἀπέστειλε τὸν ὑπασιπστὴν αὐτοῦ ἵνα συγχαρῇ τῷ ἱατρῷ Πάτσερ ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ αὐτοῦ καὶ ταῖς πρὸς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην ὑπηρεσίαις.

Ὁ διδάκτωρ Γερμανὸς Ζέε, μετ' οὗ ἔτυχε συνεντεύξεως εἰς τῶν συνεργατῶν τοῦ Γαλάτου εἶπεν ὅτι τὰ περὶ τῆς θεραπείας λεχθέντα αὐτῷ ἐφαίνοντό πως παράδοξα καὶ ὅτι δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ χρησιμοποιοῦμεθα θεραπεία ἡδυνάτο ποτε νὰ παραγάγῃ τὰ ὑποδειχθέντα ἀποτελέσματα.

Ὁ ἱατρὸς Ἀρμάνδος Δεπρὲ ὑπέδειξεν ὅτι πολλοὶ ἤξιωσαν ὅτι θεραπεύουσιν τὸν καρκίνον, ἀλλ' ὅτι αἱ μέθοδοι αὐτῶν ἀπεδείχθησαν ἀνυπελθεῖς εἰς τὸν σκοπόν.

Ὁ ἱατρὸς Πιϋλὸς Τιλλὼ ἀπεδέξατο ὅτι, ἐκεῖνος ὅστις θ' ἀνεκάλυπτε τὸ μέσον τοῦ θεραπεῦσαι τὸν καρκίνον, θὰ ἐποιεῖτο μίαν τῶν ἐπιωφελεστέρων ἀνακαλύψεων ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι μέχρι τοῦδε ἡ ἐπιστήμη ἀπεδείχθη ἀνίσχυρος πρὸς ἐκρίζωσιν τοῦ νοσήματος.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ὁ κ. Κρίστων Μπράουν ἐπανέλαβε τὴν συγκριτικὴν μελέτην τοῦ ἐγκεφάλου παρὰ τῷ ἀνδρὶ καὶ τῇ γυναικί, ἀφοῦ δ' ἐπεβεβαίωσεν ὅτι τὸ βάρος τοῦ τῆς γυναικὸς ἐγκεφάλου εἶναι μικρότερον τοῦ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τριάκοντα περίπου γραμμάρια, παρετήρησεν ὅτι οἱ μετωπικοὶ λοβοὶ ἦττον ἀποτελεσματικῶς βρέχονται παρὰ τῇ γυναικί ὑπὸ τοῦ αἵματος ἢ παρὰ τῷ ἀνδρὶ καὶ ὅτι τοῦναντίον ἡ τοῦ αἵματος κυκλοφορία εἶναι ζωηρότερα ἐν τοῖς ὀπισθίοις καὶ τοῖς ἀνωτέροις τμήμασιν.

Ὁ κ. Μπράουν παρετήρησε πρὸς τοῦτοις ὅτι τὰ ὀπίσθια μέρη τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ παρεγκεφαλὶς καὶ οἱ ἱνιακοὶ λοβοὶ, εἶναι μᾶλλον ἀνεπτυγμένα παρὰ ταῖς γυναικί, ὅτι ὁ ἀριστερὸς ἐγκέφαλος τῆς γυναικὸς εἶναι κατώτερος τὸ βάρος τοῦ δεξιῦ καὶ ὅτι αἱ στροφαὶ αὐτοῦ εἰσιν ἦττον πολὺπλοκοι καὶ ἀπλούστεραι ἢ παρὰ τοῖς ἀνδράσιν.

Τέλος ὅτι αἱ διάμετροι τῆς ἐσωτερικῆς καρωτίδος καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης παρουσιάζουσι σαφεῖς διαφορὰς παρὰ τοῖς δύο φύλοις. Ἐπὶ 10 ἐγκεφάλων ἐρήθων, ἀπὸ ἀλλήλων ἐκαστὸς ἐγκεφαλικοῦ νοσήματος καὶ ἀγόντων τὸ 25 — 30 ἔτος τῆς ἡλικίας ἡ ἐσωτερικὴ καρωτὶς ἔχει μέσθην διάμετρον 28 χιλιοστμ. πρὸς δεξιὰν καὶ 27 πρὸς ἀριστεράν, ἐνῶ διὰ τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἡ μέσθην διάμετρος εἶναι 22 χιλιοστομέτρων πρὸς δεξιὰν καὶ 18 πρὸς ἀριστεράν. Ἐπὶ 10 γυναικείων ἐγκεφάλων τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὑγιεινοὺς ὅρους ἡ ἐσωτερικὴ καρωτὶς ἔχει μέσθην διάμετρον 26 χιλιοστομέτρων ἐν ἐκάστῃ πλευρᾷ ἐνῶ αἱ διάμετροι τῆς σπονδυλικῆς εἶναι 23 χιλιοστομέτρων πρὸς δεξιὰν καὶ 20 πρὸς ἀριστεράν. Ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι ἡ διανομή τοῦ αἵματος, ἐν τοῖς ἐγκεφαλοῖς τῶν δύο φύλων διαφέρει τὰ μέγιστα.

Αἱ ἐσωτερικαὶ λοιπὸν καρωτίδες μετὰ τῶν κυριωτέρων αὐτῶν κλάδων εἶναι πολλῶ ἐυρύτεραι ἀπολύτως τε καὶ σχετικῶς παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἢ τῇ γυναικί. Τοῦναντίον αἱ σπονδυλικαὶ εἰσι μείζονες παρὰ τῇ γυναικί ἢ τῷ ἀνδρὶ. Ὁ δὲ κρανιακὸς κορμὸς, ὅστις ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν σπονδυλικῶν, εἶναι ἐπίσης ἐυρύτερος, τῆς μέσης διαμέτρου αὐτοῦ οὔσης 28 χιλιοστομέτρ. παρὰ τῇ γυναικί ἀντὶ τῶν 20 παρὰ τῷ ἀνδρὶ.

Η ΠΡΩΤΗ ΡΥΤΙΣ.

Ἦτο τεσσαρακονταετής ᾗδὲ αἱ πρῶται ἀργυραὶ τρίχες ἤρξαντο ποικίλλουσα τὸν στιλπνὸν γαργάτην τῆς κόμης τῆς ἀλλ' ὀλίγαι, ὀλίγιςται, οὔσαι, ἔχοντο ὑπὸ τὰ πλούσια ἐκεῖνης κύματα καὶ δὲν διεφαίνοντο εἰμὴ ὅτε ἐλαφρὰ ζεφυροῖτις ἐπέπνευε διὰ μέσου των.

Ἐκαθὴτο ρεμβάζουσα ἀπέναντι κατόπτρου, ὅπερ παρετήρει προσεκτικῶς καὶ μετὰ λεπτῆς μεταγχολικῆς ἐκφράσεως διότι, τοῦ ζεφύρου ἐπιπνεύσαντος, ἐφάνησαν ἐν αὐτῷ αἱ ἀργυραὶ τρίχες τότε ἐμειδίασε θλιβερώς, διανοιχθέντων δὲ τῶν χειλέων, ἐφάνη ἡ κανονικὴ ἔτι σειρὰ τῶν ὀδόντων ἀλλὰ, περίεργον! οὔτοι δὲν εἶχον πλέον τὴν μαργαρώδη λάμψιν των. Τὸ μειδίωμα κατέστη θλιβερώτερον, καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἐγκαρσίας ρυτίς ἐνεφανίσθη ἦτον ἡ πρώτη ρυτίς ὡ, ἀπεν-

κταία ἐμφάνισις ! εἶναι ἡ πρώτη ψυχὰ τοῦ φθινοπώρου πνοῇ ἢ τὸν χειμῶνα προαγγέλλουσα· εἶναι τὸ πρῶτον ζοφερόν τοῦ ὀρανοῦ νέφος εἰς τὴν θείαν τοῦ ὁποίου ἀποδημοῦσι τὰ πτηνὰ ! . . . Φεῦ ! ὡς αὐτὰ ταχύτερος καὶ ἡ νεότης ἀπέρχεται . . .

Ἡ γυνὴ προσέβλεπεν ἔτι εἰς τὸ κατόπτρον ὠρὰ καὶ σκεπτική· καὶ πῶς· εἶχεν ἤδη ρυτίδας ; ἦτο λοιπὸν γραῖα ; ἀλλοίμονον ! αἶφνης δὲ κατέλαβεν αὐτὴν εἶδος ἀλγεινῆς ἐκστάσεως· ἐν τῷ κατόπτρῳ διέκρινε περικαλλὴ νεάνιδα, λήμπουσαν ἐκ δρότου καὶ ψαιδρότητος, λευγέμονα, μειδιῶσαν, ροδοστεφῆ· ἐν τῇ νεάνιδι ἐκείνῃ ἀνεγνώρισεν ἑαυτήν . . . ἀλλ' αἱ εὐρεταὶ τῆς φαντασίας πτέρυγες ἤνεγκον αὐτὴν εἰς τὸν ἀνέφε-
λον ὀρίζοντα ἐτέρας μᾶλλον ἀπεσώστης ἐποχῆς· καὶ εἶδεν ἔτι ἐν τῷ κατόπτρῳ κορατίδα ροδοπαρεῖον, ἀνθηρὰν καὶ γελέσσαν, ἐν τῇ κορατίδι ἐκείνῃ ἀνεγνώρισε καὶ πάλιν ἑαυτήν . . . ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον ἐκείνη, διότι εἶχεν ἤδη ρυτίδας· δυστυχία ! διὰ τί νὰ ἤχη ρυτίδας ; Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκοτίσθησαν, τὰ χεῖλη τῆς ὠχρίασαν, ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στῆθους καὶ δάκρυα ἔλουσαν τὰς παρειάς τῆς, ἀναλογιζομένης τὸ ἐγγίζον γῆρας· ἦσαν ἡ πρώτη τοῦ φθινοπώρου βροχή . . .

Ἐλθῆεν ἡ νεότης καὶ ἔλθῃαν μετ' αὐτῆς αἱ τέρψεις καὶ τὰ γόητρα· ἐπέτασεν ἡ Πῆθ καὶ ἐπέτασαν μετ' αὐτῆς τὰ πτερόεντα ὄνειρα, ἡ χρυσὴ μαγεία τοῦ ἔαρος τῆς ζωῆς· καὶ ἤδη, τί μένει ; πικρία καὶ ἀπογοητεύσεις· καθήκοντα μόνον πολλὰ καὶ ἐργώδη, ὧν ἡ ἐκτέλεσις, λήγουσα σήμερον ἵνα ἐπαναρχίσῃ αὔριον, πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ τῶν ὁνείρων ἐκείνων ἐκπλήρωσις. Καὶ ἰδοὺ ἐπικεῖται τὸ ὀκρυόεν γῆρας οὗ ἡ παγετώδης πνοὴ σβέννυσσι τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σπινθῆρα τῆς χαρᾶς καὶ ὡς ἀκίσιος πρόδρομος, ἡ δυσειδὴς αὐτοῦ σφραγίς, ἡ ρυτίς, μένει ἐγγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου· ὦ, τὴν κατάρκτον ρυτίδα ! ὦ, τὴν ἀπεχθὴ ἀλλακα, ἣν ἐχάραξεν ἡ ἀκατάσχετος τροχὸς τῶν ἐτῶν !

Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῆς περιβαλλούσης αὐτὴν μεταγχολετικῆς σιγῆς, ἐν μέσῳ τῶν πικρῶν αὐτῶν συλλογισμῶν τῶν ἀπορροφώντων τὴν αἴσθησιν, ἤκουσεν αἶφνης φωνήν, γλυκεῖαν παιδικὴν φωνήν, κρᾶζουσαν : Μῆτέρ μου ! . . . καὶ ἡ λέξις αὕτη, ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἐρὰ αὕτη λέξις δι' ἣς τὰ χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ ἐκάλειν ποτε τὴν Ἀειπάρθενον ὡς μαγικὴ ἄρμα-
νία τὴν ἀκοήν τῆς ἐκλήψε . . . «μῆτέρ μου !» ὁποῖοι εὐγενεῖς παλμοί, ὁποῖα χάρις, ὅποῖον ὕψος ἐμπερικλείεται εἰς τὰς τρεῖς ταύτας συλλαβὰς, τὰς πρώτας, ἃς προφέρει τὸ ἀφελὲς παιδικὸν χεῖλος ἐν ᾧ ὁλός οὐκ ἔστι ! Τί ἔστι μήτηρ ; γυνὴ παραγαγοῦσα ἄνθρωπον καὶ διὰ μόχθων καὶ θυσιῶν ἀπαθανατίζουσα αὐτόν· γυνὴ ἀγαπῶσα καὶ μεταγχιζουσα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ παιδὸς αὐτῆς πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ἱερόν, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἐλπίδα, τὴν αὐταπάνησιν· γυνὴ ἡ ὁ Θεὸς ἀνέθετο τὴν ἀνάπλασιν τῆς ἀνθρωπότητος, δοχεῖον ἔμφυχον αἰσθημάτων, προστα-
της ἄγγελος.

Ἡ μήτηρ τότε, ἀποτόμως ἀποσπασθεῖσα τῶν ρεμβασμῶν αὐτῆς, εἶδε θαλερὰν κορατίδα ἀπαρallάκτως ὁμοίαν πρὸς τὴν ἐν τῷ κατόπτρῳ φανεῖσαν πρὸ τινων ἔτι στιγμῶν· ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς δευτέρας ταύτης δὲν τῇ προῤῥήνησε πλέον δάκρυα· ἀπεικονίτας, ἔξῃρανε τὸν χεῖμαρρον τῆς θλίψεως τῆς· τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐνειδίασαν, ἀλλ' οὐχὶ πλέον μεταγχολε-
κῶς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπαν ἐκ τοῦ θεοῦ τῆς ἀγάπης πυρός, ὅπερ ἐπὶ στιγμὴν πρὸ τοῦ διαβολικοῦ κατόπτρου κατευνασθῆν, ὥστε ὑπὸ ζεί-
δωρον αὖρας πνοῇ· ἀνεζωπυρήθη ὑπὸ τὴν ἀγνὴν καὶ οὐρανίαν ἐκείνην λέξιν· μῆτέρ μου !

Καὶ ἡ μήτηρ, περιπτυσθεῖσα, κατεφίλει τὸ τέκνον αὐτῆς ἐν ᾧ δάκρυα ἁρρήτου ἡδονῆς, καθαρὸς μαργαρίτης, ἐμίγνυτο ἐπὶ τῶν βλεφάρων αὐτῆς πρὸς τὰ πρὸ μικροῦ ἐκ θλίψεως ρέσαντα· ἐν δὲ τῇ ὑψηλῇ ἐκείνῃ στιγμῇ, καθ' ἣν ἡ μητρότης ἀφ' ὀφθαλμοῦ καταέπινυε τὴν ματαιότητα, ἐνόησεν ὅτι εἶχεν ἄδικον σκεψθεῖσα ὅτι ὁ βίος αὐτῆς οὐδεμίαν τῇ παρεῖχε χαρὰν. Ἦδη τί πρὸς αὐτὴν ἡ ρυτίς ; τί πρὸς αὐτὴν ἡ οἰχομένη νεότης ; τὰ ἀποσπέντα ὄνειρα ; ἡ ρυτίς ἐκείνη τῇ ἦτο ἡδὴ προσφιλὴς οὕτω συνδεδεμένη μετὰ τῆς μητρότητος· ἡλόγει ἤδη τὸ ἐπικείμενον γῆρας οὕτω στενῶς συνδεδεμένον μετὰ τοῦ μέλλοντος τοῦ τέκνου τῆς ἐν ᾧ ἀγνὴ καὶ μωροβίλος ἡ ἰδέα αὐτῆς χρυσοστέφανος Ἦθῃ ἀνεβαλλε.

Καὶ ὅτε ὁ μελαμπτερός Μορφεὺς ἐν ταῖς εὐρείαις ἀγκάλαις φι-
λίως τὴν ἡρεμοῦσαν φύσιν περιέπτυσεν, ὅτε τὸ ἀερόπεπλον τῆς κελαϊνῆς νυκτὸς φάσμα, ὅπερ οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, ἐπερ-

ρώσατο τὴν παμμέλειαν αὐτοῦ χαίτην, ἐστεμμένην διὰ τῶν ἀδαμάντων τοῦ οὐρανοῦ, ἡ μήτηρ, λευγέμων ὡς σκιά, ἐλαφρῶς ὡς ὁ φύλαξ ἄγγε-
λος χωροῦσα, ἵνα μὴ ταράξῃ τὸν γλυκὺν ὕπνον καὶ τὰ ἀγνὰ τοῦ τέκνου τῆς ὄνειρα, ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ καὶ δεξιτερὸν φίλημα, θερ-
μὸν καὶ ἐγκάρδιον, οἶονεὶ θέλουσαν ν' ἀποσυπώσῃ ἐκεῖ διὰ τῶν χειλέων αὐτῆς τὴν ἱερὰν σφραγίδα τῆς ἀγάπης, ἥτις ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ρυτίδα, τὸ εὐγενὲς τῆς σεβαστῆς ἡλικίας ἐμβλημα, ὕπερ δὲν ἐμίσει πλέον.

Κ. Α. Π.

Ο ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Πρὸ τινων ἐτῶν πρεφύρεθην ἐν τινι ἐσπερίδι, διδομένη ὑπὸ ὑπουργοῦ ἡμῶν τότε νεώτατος, τὰ δὲ περὶ ἐμὲ ὑψηλὰ πρόσωπα, περὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν φιλοδοξῶν σχεδίων μεριμνῶντα, ὀλίγην προσοχὴν ἔδιδον εἰς νεαρόν καὶ ἄπειρον φοιτητὴν τῆς νομικῆς, ὁποῖος ἦμην τότε, τοῦτου δὲ ἔνεκεν εἶχον ὅλον τὸν κατὰλληλον καιρὸν ὅπως ἐπιδοθῶ εἰς παρατηρήσεις τινάς. Ὀλίγοι μόνον προσκεκλημένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐγώ, ἔτυχον τῆς τιμῆς νὰ γίνωσι δεκτοὶ παρὰ τῇ Α. ἐξοχότητι· ἵνα δὲ τοὺς παρατη-
ρήσω καλλίτερον, ἔλαθον θέσιν παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς ἐδρας τοῦ ἀξιοτίμου οἰκοδεσπότου. Τοιου-
τοτρόπως ἡδυνάμην πλάντας τοὺς εἰσερχομένους νὰ παρατηρῶ, χωρὶς νὰ προσελκύω τὴν προσοχὴν οὐδενός.

Νωχελῶς ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἐδρας μου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων τεταπεινωμένους, ὅτε νέον τι πρόσωπον εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν, παρετήρουν μόνον τοὺς πόδας τοῦ νεω-
στὶ τὸν οὐδὸν τῆς αἰθούσης διελθόντος. Κατὰ τὸν τρόπον, μεθ' οὗ ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ τοῦτου ἐδάφους, ἐσχ-
μάτιζον τὴν περὶ τοῦ προσώπου του ὡς καὶ περὶ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως ἰδέαν μου. Ἐνόςφω προῦχῶρει, παρετήρουν μετὰ προσο-
χῆς τὰς τοῦ σώματός του κινήσεις, αἵτινες ἦσαν λίαν ποικίλαι· ἄλλοι μὲν προῦχῶρουν μετὰ τρόπον προδίδοντα ὑπερηφάνειαν, ἄλλοι δὲ μετὰ τρόπον προδίδοντα ταπειναφροσύνην καὶ δειλίαν. Οὕτω παρετήρησα ὅτι ὀλίγα πρόσωπα ἦσαν τὰ αὐτὰ ἐν τῷ ἀντιθα-
λάμῳ καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς.

Ἀφοῦ ὁ προσκεκλημένος ἐξεπλήρου τὸ σπουδαῖον αὐτοῦ τοῦτο καθήκον, τὰ βλέμματά μου ἔρριπον ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τὸ ὅποιον ἐκάστοτε προσελάμ-
βανε τὸ πρόσωπόν του, ἔκρινον περὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ξένου. Εἶτα μετὰ τὸν χαιρετισμόν, ὁ προσκεκλημένος ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θύραν, τότε δὲ μόνον ἦτο ἡ κατὰλληλος στιγμὴ ὅπως παρατηρήσω αὐτόν κατὰ πρόσωπον, οὐδέποτε δὲ σχεδὸν ἀπεδείχθη ἐσφαλμένη ἡ ἰδέα ἣν εἶχον προηγουμένως σχη-
ματίσει περὶ τοῦ ἀτόμου του.

Ἐνῷ ἐγὼ ἀπήλκουν τῆς ἀγνῆς ταύτης εὐχαριστήσεως, γέ-
ρων τις, ὑπέροχον κατέχων ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ἦλθε καὶ ἐκά-
θησε παρ' ἐμοί.

— Εἶθε διπλωμάτης, νεαρέ μου φίλε ; μέ ἡρώτησε μετὰ πατρικοῦ ὕψους, ὅπερ ἐδικαιολόγει τὴν οἰκειότητα τῆς ἐρώτη-
σεώς του.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησα, θὰ μετέλθω τὸν δικηγόρον.

— Ἄ ! Ἄ ! σπουδάζετε τοὺς ξηροὺς ἐκείνους κώδικας, οἵτινες ὑποδεικνύουσιν εἰς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους τὰ κακὰ τὰ ὅποια τοῖς εἶναι ἀπήγορευμένα νὰ πράξωσι καὶ οἵτινες διδάσκουσιν εἰς τοὺς ἀποκλήρους τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνο εἰς ὃ δύνανται νὰ ἐπιδοθῶσιν. Ἐνθυμήθητε τὴν πρόρρησιν ταύτην. Ὅταν γίνητε συνήγορός τι-
νος, ὑμεῖς θὰ γνωρίζετε περὶ τῶν πελατῶν σας περισσότερα ἐκεί-
νων, ὧσων θὰ θελήσωσι νὰ σᾶς ἀφήσωσι νὰ μαντεύσῃτε.